

Balázs Tibor

Három elégia

Elégia a jelenlétért

Végre

a vizek lehelete, nagy
zuhatagokban a levegő, és hogy
hargitai kőgörgetegek, mátrai csermelyek, égi
kataszterekben jegyzett folyamok medrei sodornak,
élnek át. Most már minden égtájról hoznak a lelkes
állatok, hoznak vissza, Brassóba, a Nagycenk lábaihoz,
és vissza Pilisborosjenőre, a Nagykevély alá, és
Pátmoszra végül, hogy kőtáblán álmodjam vissza a költőknek
János látomásait.

Csontjaim repedezéseit át-meg átjárja korallzátonyok,
kaszálók, dülők, ezerjófű neve. Föltünedeznek az ég
madarai, szárnycsapásaik vonalai egyre mívesebben
rajzolják ki a szemem a hirtelen kiüresedő égálgán,
gazellák, kenguruk és az ő kicsinyeik a karomat és
kezemet hozzák, megtorpannak a forrásoknál, hogy
felüdítem magam, leheletek vizei öntenek el,
hátukon csúszva jönnek, föltartva, vigyázva hozzák
a hátgerincem áspisvipérák, boák, anakondák, már
minden édenből és minden poklokból és minden
nagycsütörtöki senkiföldjéről érkezem,
anyafarkasok szájában lóg fiatal húsom, bíbor
palástként rájuk melegedve a vérem, hattyúk úszkálnak
bőröm finom taván, egyszercsak megárad a tó, s
ahol fől szállanak a madarak, nyomukban ráncaim
fodrozódnak, s a kőszirtek mocorgásai otthontalanul
fészkelődő sasok alatt, omlások, cseppkőbarlang-vájak
sejtetik ereimet, végre a fények zúgása, a harmat föloldozásai,
Isten ide kitelepített csipkebokrainak sortüze a tekinteten,
vesszőszál, kövek ízei, színe, északi regékből kimenekült
rénszarvas hozza a kezem, előbb a balt, előbb védekezem,
kósza angyal forrásvízbe emel, hűsölnék,
de távolodik, ellöki magát a földtől Brassó és Pilisborosjenő,
kiemelkedik e látomásból Pátmosz, nem vagyok, még nem
vagyok, már nem vagyok jelen. Elégiába csendesedem.

Elégia a látványért

A látvány
mögött
oly egyszerű ott vagyok nagy odüsszeákból
kivágott tengerészvászson ingben
és már be is lopóztunk a látvány mögé
hogy miért is nem tárom szélesre a
megírandó könyvek tárának kérdőjeleken
forgó ajtait hogy miért is nem a vásznak
gleccsereibe fagyott ecsetek példázatával
intem a szivárványtan elvakult teoretikusait
a látvány megelőz holdfénnel permetezett
szerelmes kalózok földi útjait nem fedhetem el
a látványmögöttség prospektusaival
ahol éppen én éppen mi gazdaságosan a szélzúgás
hangszalagjaira rögzítjük az emigráló szavakat
már minden megelőz a meder nélkül alázúduló
kövek látványa kijátssza a meder nélkül alázúduló
kövek jelentését a költő valahol
a kettő közé be-
szorítva

Elégia a szürrealistákért

Mint aki észre sem veszi, mint
aki túlnéz afölött, hogy
morális kopás
gyanújába fogták
a költők élheteretlenségének
és halhatatlanságának
legendáját

s hogy ezzel
valójában
csak ki akarták tenni
a szűrüket

ki! párizs városának hídfői elé
hogy bebocsátásért esedezzenek az őrző-védő Kerub Kft.-től
a keruboktól akik az ódákból ide katapultáltak
egy megíratlan elégiámba
ahol az Egek csatornáiba emelkedik a szajna
ahol apollinaire és éluard és aragon
együtt kel át éjféلكor a mirabeau-n

És én ezt láthatom.